CHƯƠNG 2354

Âm hiểm, bồi thường

Rời khỏi ngọn thần sơn nơi Thần Đế cư ngụ, Hạ Nhân nhìn con phố đông đúc người qua kẻ lại, trong lòng lại có chút bối rối.

Tiểu viện của hắn đã bị Không Gian Thần Đế giám sát.

Cửa hàng thì bị Nhị tổ Tiêu gia oanh thành cám vụn.

Đến lúc này Hạ Nhân mới nhớ ra, hóa ra hắn đã không còn chỗ nào để đi nữa rồi.

Hay là... trước tiên thuê một căn phòng ở Tiên Khách Cư, đợi cuộc tỷ thí kết thúc thì lão tử sẽ rời đi.

Dù sao Hạ Nhân cũng không định ở lâu dài tại Thánh Đan thành.

Nghĩ vậy, Hạ Nhân chậm rãi đi về phía Tiên Khách Cư.

Nhưng hắn còn chưa đi được nửa đường thì lại thấy hai đạo độn quang lướt qua hư không, không lệch chút nào, rơi xuống trước mặt mình.

Một người là Không Gian Thần Đế, người còn lại là Đan Đế.

Hạ Nhân kinh hãi chắp tay hành lễ, trong lòng khổ sở vô cùng: Mẹ nó, lão già Không Gian này đúng là âm hồn bất tán mà.

“Ôi chao... lợi hại đấy...” Không Gian đi vòng quanh Hạ Nhân một lượt, nói: “Ngay cả Lực Lượng Thần Đế mà ngươi cũng đã gặp rồi!”

“Một kẻ chỉ có hai mươi tám thần khiếu như ngươi, sao có thể được Lực Lượng Thần Đế coi trọng chứ?”

Hạ Nhân ngơ ngác: “Tiền bối đang nói gì vậy? Lực Lượng Thần Đế nào?”

“Ha ha ha...” Không Gian Thần Đế cười lạnh mấy tiếng: “Chẳng phải hắn cũng nói thần phù này có thể giúp ngươi tránh được hai lần tai ương huyết quang sao?”

“Lần tai ương huyết quang thứ hai của ngươi tới rồi!”

Một thanh phi kiếm thần niệm đột nhiên bay ra từ thức hải của Không Gian Thần Đế, trong nháy mắt đánh thẳng vào thức hải Hạ Nhân.

Hạ Nhân kêu thảm một tiếng, ôm đầu rồi phịch một cái ngồi bệt xuống đất.

“Chậc chậc chậc...” Không Gian nói: “Mẹ nó... quả thật không sao cả!”

Hạ Nhân lập tức quỳ xuống trước mặt Không Gian Thần Đế: “Thần Đế đại nhân, là tiểu nhân sai rồi. Trước đây tiểu nhân không nên nhận nhầm ngài thành Thần Hoàng, là ta sai, ta biết sai rồi, cầu xin ngài, tha cho ta đi!”

“Ngài đánh thêm một lần nữa là ta thật sự chết mất!”

“Không Gian đạo huynh!” Đan Đế sa sầm mặt, cũng chắn trước mặt Không Gian Thần Đế: “Đệ tử này đã được ta thu nhận, thần phù trên người hắn cũng đã dùng hết!”

“Nếu ngươi còn ra tay, lão phu sẽ không khách sáo nữa!”

“Không khách sáo?” Không Gian Thần Đế cười lạnh một tiếng, sau đó khinh miệt nhìn Đan Đế: “Ngươi muốn đánh với ta sao?”

“Không muốn...” Đan Đế lắc đầu nói: “Nhưng chuyện tìm người của ngươi, lão phu sẽ không phối hợp nữa!”

“Ta còn bảy vị phụ thần Đan đạo, đến lúc đó tám người liên thủ, cho dù thật sự giao chiến, chưa chắc đã thua ngươi!”

“Đánh cái rắm! Ta chỉ đùa một chút, xem thử thứ tai ương huyết quang chó má này có thật hay không thôi!” Không Gian xua tay: “Ta đâu thật sự muốn giết đệ tử của ngươi...”

“Hừ...” Đan Đế hừ lạnh một tiếng: “Nhưng nếu đệ tử này của ta nói dối, vậy lúc này hắn đã bị thần niệm của ngươi chém chết rồi!”

“Vậy thì không thể trách ta được!” Không Gian cười tươi nói: “Hắn nói dối, tự tìm đường chết, liên quan gì đến ta!”

“Có tin tức thì đừng quên báo cho ta!”

Hạ Nhân mặt mày trắng bệch bò dậy khỏi mặt đất: “Thật sự có tai ương huyết quang lần thứ hai sao...”

“Được rồi!” Đan Đế nói: “Ngươi đừng ra ngoài nữa, theo ta về Thần Đế cung, tạm thời ở trong cung của ta. Như vậy lão già Không Gian kia cũng sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa!”

“Không Gian?” Hạ Nhân sững sờ, hỏi: “Sư tôn, vậy... vị tiền bối vừa rồi là Không Gian Thần Đế sao?”

“Ừ!” Đan Đế gật đầu: “Đúng vậy, chính là hắn!”

“Phù... lần này đều tại ta!” Hạ Nhân không ngừng tự trách: “Lần đầu tiên, ông ta nói mình là Thần Đế, ta lại cho rằng ông ta khoác lác, còn cãi nhau với ông ta mấy câu. Hóa ra tai bay vạ gió hôm nay đều do ta lỡ lời mà ra!”

“Ha ha ha ha...” Một tràng cười vang lên từ trong hư không: “Không sai... lão phu chính là Không Gian Thần Đế. Tiểu tử, xem như ngươi còn có chút lương tâm, chưa mắng lão tử, nếu không ngươi chết chắc rồi!”

Tên khốn này không chỉ xấu xa mà còn vô cùng âm hiểm.

Năm xưa ở Hạ gia, Không Gian Thần Đế đã từng giở trò như vậy.

Vì thế Hạ Nhân đã sớm đề phòng ông ta, không ngờ tên này quả nhiên lại giở thêm một trò nữa.

“Sư tôn...” Hạ Nhân chắp tay với Đan Đế.

Nhưng Đan Đế lại xua tay, nói: “Không cần như vậy. Hiện giờ ngươi vẫn chưa phải đệ tử của ta, ta cũng không phải sư tôn của ngươi... Không Gian Thần Đế kia đã đi rồi, chúng ta cũng không cần diễn trò nữa!”

Đan Đế đã nói ông ta đi rồi thì nhất định là đã đi rồi!

“Đa tạ tiền bối lại ra tay cứu giúp!” Hạ Nhân nói: “Vãn bối không đến Thần cung ở nữa. Nghĩ rằng Không Gian Thần Đế cũng sẽ không tiếp tục tìm vãn bối gây phiền phức đâu!”

Tìm được một Tiên Khách Cư trong Thánh Đan thành, Hạ Nhân dứt khoát làm thủ tục thuê phòng.

Sau khi vào phòng, hắn lần lượt khởi động toàn bộ trận pháp bên trong, rồi vung tay lên, kéo Trịnh Hồng Lộc từ trong không gian Hồng Mông ra.

Những người hắn mang theo là Trịnh Hồng Lộc, Cố Bạch Bình, Thái Chân và Trịnh Đại Xa.

Bốn người này đều đi theo Hạ Nhân, được hắn đưa vào không gian tùy thân, nhưng vị trí cất giữ lại không giống nhau.

Cố Bạch Bình bị hắn ném vào trong cây gậy, còn Trịnh Đại Xa và Trịnh Hồng Lộc thường được đặt trong Thiên Châu.

Còn Thái Chân thì hiện giờ tạm thời được đặt trong không gian của Hồng Mông Chí Đạo Chung.

“Công tử!” Trịnh Hồng Lộc hiện giờ đang dùng thuật dịch dung Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, Hạ Nhân cũng không lo nàng sẽ để lộ điều gì.

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu, nhìn Trịnh Hồng Lộc nói: “Bây giờ ta cần ngươi làm một chuyện!”

Trong lúc nói, Hạ Nhân vung tay lên, thả hai con Cửu Âm Thần Điệp đang ẩn mình trong hư không ra.

Trịnh Hồng Lộc nhìn Thần Điệp, hơi kinh ngạc: “Muốn ta nuôi chúng sao?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân nói: “Ngươi cứ tiếp tục nuôi chúng, nhưng ngoài việc nuôi dưỡng ra, còn một chuyện quan trọng khác!”

Hạ Nhân mỉm cười, sau đó hóa tin tức thành một tia sáng nhỏ như hạt gạo, đánh vào mi tâm Trịnh Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc gật đầu: “Công tử cứ yên tâm, chuyện này ta nhất định có thể hoàn thành!”

Trịnh Hồng Lộc phất tay, hai con Thần Điệp khổng lồ kia lại ẩn mình đi.

Hạ Nhân dặn dò: “Nhớ kỹ, không được làm hại tính mạng bọn họ!”

“Dù sao bản thân hai người họ cũng không thiếu nợ nhân quả với ta. Nếu làm hại tính mạng họ, ngược lại chúng ta sẽ vướng phải nhân quả!”

Còn Hạ Nhân thì lấy Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh ra, tiếp tục tụng đọc.

Mấy ngày sau, Đại trưởng lão Tiêu gia, Tiêu Tri Quân, đến Tiên Khách Cư nơi Hạ Nhân tạm thời thuê ở.

“Tiêu tiền bối à...” Hạ Nhân nhìn ông ta với vẻ cười như không cười, hỏi: “Ta ở đây mà ông cũng tìm được sao?”

“Hô...” Tiêu Tri Quân hít sâu một hơi, chắp tay nói: “Mặc dù hơi khó khăn, nhưng ta phái người hỏi hết tất cả Tiên Khách Cư trong toàn bộ Thánh Đan thành, thế là tìm được rồi!”

“Xin lỗi, Thái Hư đạo hữu...”

“Lần này là Tiêu gia chúng ta hồ đồ!”

“Sư tôn lệnh cho ta đến đây để thương lượng chuyện bồi thường với ngươi!”

“Nói đi, ngươi muốn gì?”

Hạ Nhân nói: “Cho ta một kiện thần khí cửu phẩm!”

“Ngươi...” Tiêu Tri Quân tức đến mức mặt mày tối sầm, nói: “Thái Hư đạo hữu, lần này ta thật lòng đến bàn chuyện bồi thường!”

“Ồ!” Hạ Nhân gật đầu, “Ta cũng thật lòng ra giá mà. Ngươi không cho rằng ta rất có hứng thú đùa giỡn với ông đấy chứ?”